

שיאו - Scio

By Hillel Yarkoni, From his book "75 years of Hebrew Shipping in Eretz Israel"

No. of registry:	M. S. 20	א. מ. 20	מס. רישום:
Port of registry:	Genova/Puerto Cortes		נמל הרישום:
Call Sign:	•		אות קריאה:
Former Names:	Mallock		שמות קודמים:
Year Built:	1919		שנת בניה:
Built by:	Smiths Docks Co. Ltd. Middlesboro		נבנתה על ידי:
Type:	G. C.	מטען כללי	סוג:
GRT:	611 ט. ת.		תפוסה ברוטו:
NRT:	347 ט. ת.		תפוסה נטו:
DWT:	900 ט.		מעמס:
LOA: (M)	55.0 מ.		אורך מרבי:
Breadth: (M)	9.14 מ.		רוחב:
Draft: (M)			שוקע:
Eng.:	Oil eng. 2 strokes single action		מכונה:
Built by:	Sulzer Bros Ltd. – Winterthur, Switzerland		נבנתה על ידי:
Speed: (Knots)	6.5 קשר		מהירות:
Owners:	Leone Diena Fu Clemente / Israel Lewit		בעלים:
Scrapped:	1953		נגרטה:

A small cargo ship under Italian flag. She was chartered by Israeli Ministry of Defense in order to bring military equipment to Israel during the War of Independence and particularly during the two cease-fires.

She was built in England in 1919. Her first name was "Mallock. In 1934, she was purchased by Italian owners and renamed "Scio" after the Greek island of "Khios", on the Aegean Sea, and "Scio" is the Italian name for her.

A single bottom ship she was propelled by a submarine engine. She was built in order to serve as a "Q - Ship". They were aimed to serve as a bait for German U-boats, during the WW I. These ships were used during the WW I, and a short period at the beginning of WW II, with not much success. Most probably, her building started toward the end of WW I and she was completed as the regular cargo ship soon after the war.

In Israel she started to sail, at the beginning, under Italian flag and with entire Italian crew. After some time, Israeli seamen joined her in the capacity of escorts. Later, the Ministry of Defense purchased her and chartered her to "Hakibutz Hameuchad" for operation. Her flag was changed to the flag of Honduras. According to the charter party she was allowed to sail on regular merchant trips when not employed as a military equipment carrier. At this stage mostly Israeli crew manned her, particularly members of the two kibbutzim "Sdoh Yam" and "Maagan Michael". Two Israeli Masters commanded her interchangeably, Capt. Yair Braker and Capt Israel Averbach.

As mentioned earlier, her greatest contribution was during the two respites in the War of Independence. The first from 11th of June till 9th of July 1948 and the second from 18th of July till the 15th of October. During these periods, the UN strictly supervised the embargo on arms supply to the Jews, but was very soft on the arms supply to the Arabs who received arms from the neighbor Arab countries easily. Between 9th of July 1948 and 15th of May 1949, "Scio" made 7 arms supply voyages. The arms and other military equipment for the IDF were usually hidden under the general cargo in the ship's holds.

In 1951, during the great Israeli seamen strike, she was used as a radio station of the strike leadership. Through the ship's radio station a communication link was maintained with the Israeli ships all over the world.

At the beginning of 1952, the charter party expired and she was returned to the Ministry of Defense. She continued to operate by a private person, Avigdor Slutzki and in January 1953 she was sold and scrapped.

"Scio" was actually the first seed from which an idea of Kibbutz shipping company "Tarshish" - "Sela" was born. This company existed until 1968 when she was bought by "ZIM".

Hebrew version:

ספינת סוחר קטנה, בדגל איטלקי. נחכרה על ידי משרד הביטחון לשם הברחת ציוד צבאי לישראל בעת מלחמת העצמאות ובעיקר במשך שתי הפוגות בה.

הספינה נבנתה באנגליה, בשנת 1919. שמה הראשון היה "Mallock". בשנת 1934 נרכשה על ידי בעלים איטלקיים ושמה הוחלף ל"Scio" על שם האי היווני Khios בים האגאי, אשר "Scio" הוא השם האיטלקי שלו. נבנתה במטרה לשמש כ-"Q-Ship", ספינות פיתיון לצוללות, ואף צורת הגוף שלה, מעידה על כך. אוניות מסוג זה שימשו בעיקר במלחמת העולם הראשונה ותקופה קצרה במלחמת העולם השנייה, ללא הצלחה רבה. יש להניח שהוחל בבניית הספינה לקראת סוף מלחמת העולם הראשונה והיא הושלמה, כספינת סוחר רגילה אחרי המלחמה. הונעה על ידי מנוע של צוללת גרמנית והייתה ללא תחתית כפולה.

בתחילה הפליגה בדגל איטלקי ובצוות איטלקי מלא. תקנות ממשלת איטליה, חייבו העסקת צוות איטלקי באניות המניפות את דיגלה. במשך הזמן צורפו אליה, כמלווים, ימאים ישראלים. בשלב

מאוחר יותר רכש משרד הביטחון את הספינה ומסר אותה לתפעול של הקיבוץ המאוחד. דגלה הוחלף לדגל הונדורס. הסכם החכירה אפשר את הפעלתה בהפלגות מסחר רגילות, בתקופות בהן לא הועסקה בהובלת ציוד צבאי. בשלב זה הספינה אוישה, ברובה, בצוות ישראלי, בעיקר חברי הקיבוצים שדות ים ומעגן מיכאל. פיקדו עליה, לסירווגין, שני רבי חובלים ישראלים: ר/ח ישראל אברבוך ור/ח יאיר ברקר.

חשיבותה של הספינה הייתה בעיקר בתקופת שתי הפוגות. הראשונה מ-11 ליוני עד ה-9 ליולי 1948 והשנייה החל מה-18 ליולי ועד 15 לאוקטובר. באותן התקופות האו"ם קיים פיקוח קפדני על איסור הכנסת נשק לישראל, בניגוד לפיקוח רופף על הערבים שעקפו אותו בקלות וקיבלו את הציוד הצבאי שלהם מארצות ערב השכנות. בין ה-9 ביולי 1948 ו-15 במאי 1949, "שיאו" ביצעה 7 הפלגות רכש. הציוד הצבאי עבור צה"ל הוברח לרוב מתחת למטען הרגיל של הספינה. בשנת 1951, בעת שביתת הימאים, "שיאו" היוותה את "מכשיר הקשר" של השביתה. באמצעות תחנת האלחוט שלה הועבר מידע על מהלך השביתה לאניות ישראליות ברחבי העולם.

בתחילת 1952 פגה תקופת החכירה ולא חודשה והספינה הוחזרה למשרד הביטחון. היא המשיכה להפליג בתפעולו של אדם פרטי, אביגדור סלוצקי, ובינואר 1953 נמכרה ופורקה לגרוטאות.

"שיאו" היוותה את הגרעין הראשון, אשר ממנו צמח הרעיון של חברות השייט הקיבוציות "תרשיש" ו"סלע", אשר התקיימו עד אשר נרכשו על ידי "צים" בשנת 1968.